Ч. 102. Середа 8 (21) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Коронация короля Альфонса і замах на него. — В справі наслідства престола в Сербії. — З полудневої Африки).

Урядова іспаньска часопись оповістила проклямацию короля, в котрій сказано, що король обіймаючи королівску власть з рук матери, засилає іспаньскому народови найсердечнійше поздоровленє і обіцює правити краєм згідно з конституцию. В проклямациї сказано також, що король есть цілком сьвідомий ваги своїх обовязків і напружить всі сили, аби забезпечити державі добробит та просить нарід о поміч. Вчера довершив король положеня угольного каменя під памятник свого вітця короля Альфонса XII. Населенє витало короля з одушевленєм.

Сензацию викликала в сьвіті вість з Мадриду, що в неділю устроєно на молоденького короля замах. Про ту подію подають депеші такі подробиці. Коли в неділю рано король їхав до парляменту, аби там заприсягнути конституцию, прискочив до королівского повоза якийсь молодий чоловік і намагав ся отворити двері. Тим чоловіком був 24-лїтний Йосиф Пуїґ, бувший кельнер. Єго арештовано, але при ревізиї не найдено при нім ніякого оружия, лише любовні стихи, присьвячені королївній Мариї Տересї. З переслуханя показало ся, що арештований мабуть божевільний і що не мав наміру нападати на короля. Публика гадаючи, що має перед собою анархіста сильно Пуїґа побила. — Аґентия Фабра доносить: Поліцийний комісар залвив, що Пуїґа арештовано в хвили, коли хотїв отворити дверцї від королївскої карити. Пуїґ був перше кельнером в однім мадридскім готели. Він то кинув перед недавним часом до повоза королевої-реґентки китицю цьвітів. Тодї відправлено єго зі служби, а родина відвезла єго до місця уродженя, звідки в четвер вернув до Мадрида.

Мадярска часопись Magyar Orszag приносить вість, немов би чорногорский княжевич Мирко ще сего лїта буде проголошений наслїдником сербского престола. Має то стати ся на основі австрийско-росийского порозуміня і теперішний побут у Відни австрийского амбасадора в Петербурзї бар. Еренталя лучить ся як раз з тою справою. Та ґазета доносить також, що в лїтї сего року приїдуть до Росиї король Александер і князь Николай Чорногорский і мають там погодити ся що-до сербского наслїдства престола. — Нема сумніву, що ту вість пустила мадярска ґазета умисне саме тепер, коли сербска праса пише з одушевленєм про подорож королївскої пари до Росиї. Мадярска праса дуже невдоволена новою сербскою полїтикою і всякими способами старає ся викликати в молодім короли недовіре до Росиї, знаючи, що король есть против кандидатури князевича Мирка, котру уважає передчасною.

Бурскі комітети в Европі одержали з полудневої Африки вість, що мирові переговори в Фер'айнїгінґ розбили ся і що війна буде вести ся дальше. — В европейских часописях появило ся сими днями справозданє Делярея писане для Бурів проживаючих в Европі. В тім справозданю пише Делярей між иншими: Що з того, що ми не маємо приличної одежи, а більшість Бурів носить на борзї ушиту шкіряну одежу? За то маємо богато рушниць і воєнні припаси не вичерпають ся, доки ними заосмотрюють Анґлїйцїв з Льондона. Хлїба і мяса маємо також богато. Неприятель робить все, аби морити нас голодом, але длятого він повинен би сам лишити ся без їди. А коли она вже у него є, то значить, що єсть і у нас. В обох републиках богато незанятої ворогом землї. Бури сїють там і жнуть. Одиноке, чого нам не достає, то лїкарска поміч і то головно для полонених Анґлїйцїв. Наших ранених лїчить Бог і віра в побіду правди і справедливости. Не вірте вістям о нашім невідраднім положеню. Не віддавайте ся розпуцї. Крім свободи ми не маємо що тратити, а для задержаня свободи ми ляжемо всї головами. З Божою помочию нам удасть ся оборонити нашу свободу.

Новинки.

Львів дня 20 го мая 1902.

— **Впреось. Митрополит Шептицкий** розпочав канонічну візитацию деканата нараївского дня 8-го мая в Ладанцях, повіта перемишляньского. Впр. Митрополит не візитував кожду парохію, але

3)

ХЛОПСКИЙ СИН.

(З німецкого — Мариї Янїчек).

(Дальше.)

Слїдуючого дня, коли Тоня відчинила двері до ателіє, почула живу суперечку. Стояла хвилину нерішучо, чи має відхилити заслону, чи відійти. Нараз почула, як Ральф сказав спокійно:

— Між нами все скінчило ся, я не хочу тебе, надоїла ти менї. По що ся сцена? Иди та — — —

Жіночий голос заляцав. Роздав ся грюк. Якась посудина розлетїла ся в черепє. По при Тоню перебігла на причуд гарна дївчина з розвіяним волосєм і з лицем залитим сльозами і вискочила геть.

— Аґлая Брантгурст, — шепнула Тоня.— Найпишнїйша красуня в місті, якої добували ся сини найперших родин, вона тут! А він, хлопский син, відіпхнув, прогнав її!

Хвилину вагала ся, потім відвернула ся швидко і збігла по сходах назад. Вона не моглаб йому глянути в лице. В її голові роїли ся дикі думки, яких вона не могла зараз розвязати.

Вечер пішла на дальшу прогульку. Вуйко сего полудня пішов на круглі і не міг її дотримати товариства. Вона пішла через поля та толоки, через міст, що перекидав ся через ріку. Далї протягли ся просторі лїси. На їх краю розсїло ся декілька хат. Одна мала довкола буйну леваду. На буйній мураві пасли ся корови. Трава росла високо. Яркі макові цьвіти стріляли з неї в гору на високих бадилях. А Тоня йшла тихо вздовж плота і дивила ся в одно місце. Майже схований в буйній зеленї лежить там Ральф і недбало підложивши руки під голову дивить ся своїми синїми, голодними очима перед себе, в золоту далечінь. А його очи чіпляють ся стебел, цьвітів, усего того житя перед ним і висисають із него що найкрасше, те, чого перед ним не бачив ще ніхто, те найтайнїйше, що було заховане, і розщипують з жорстокою самоволею їх душу та роблять із нею новий твір.

Тоня притискає груди руками. Щось в її нутрі силує її дивити ся тай дивити ся на сего мовчадливого чоловіка.

* * *

Слїдуючого дня з полудня сидїла проти него. Вона не хотїла прийти, а про те прийшла. Побоювала ся тайком, що він заговорить про вчерашню сцену. Бо він бачив її, коли Аґлая відшарпнула на бік заслону. Але він не казав нічогісїнько, взагалї не мовив анї слова, лише сидїв похиливши свою ясну голову над роботою, потонувши в думках.

Тоня не зводила з него очий. Як мала би виглядати женщина, якуб він полюбив, коли відіпхнув від себе з немилосерною байдужностию найкрасшу, найчистїйшу, найліпшу? Чому він відправив її? Надокучила йому? Він сказав їй: „Надоїла ти менї! Надоїсти може лиш те, що було в нашім посїданю. Тоня затремтїла. В тій хвилї залунав його дзвінкий хлопячий сьміх. Він думав про щось весело. Її голова похилила ся на груди. Ральф схопив ся з місця.

— Дякую, на нинї вже досить.

Вона налякала ся.

— Чи вже так пізно.

— Нї, але ви виглядаєте нинї дуже недобре. Ви цїлком змінили ся. Ваше лице якесь сїре. Відложімо до другого сеанса.

Потім пішов до столика, де стояла аґатова пушка з папіросами. Закурив собі одну.

— Ви курите?

— Нї.

Хвилину блукали його очи по її лицї, потім промовив невинним, спокійним голосом:

— Вам певно вчора було прикро? Дуже менї жаль.

При тім виглядав несказано добродушним. А по тім по хвилї простягнув до неї руку:

— Нехай се лишить ся між нами, задля неї.

Тоня подала йому свою руку.

— Ся замітка була зайва.

Минуло кілька хвиль. Вона стояла перед ним з похнюпленими очима, неначеб то вона чим провинила ся. Нараз він сказав:

— Прошу, чому не сїдаєте?

Бо вона вже довго стояла та тримала капелюх у руцї.

— Ви вже не будете більше працювати?

— О, буду, але в тій хвилї не маю охоти.

визначив до того лише 6 місцевостий, а іменно: 1. Ладанці, 2. Біле, 3. Білка, 4. Фирлїїв, 5. Дубринів, 6. Нараїв, де візитацию закінчено тридневною місиєю для народа і соборчиком. У всїх тих місцевостях явили ся сусїдні пароxи з процесиями на привитанє Архиерея; таким чином всї парохії в деканатї брали участь разом з дочерними церквами, в привитаню Митрополита. Всюди нарід витав свого Архиерея з одушевленем, та щоби достойно се торжество виглядало, всюди при в'їздї до села стояли триюмфальні брами, а кінна бандерия супроводжала Високодостойного гостя в кожде село. Нарід тиснув ся, щоби побачити свого Архиерея, раз тому, що не кождий мав нагоду бачити коли такого достойника церковного, бо послїдна візитация канонїчна відбула ся в деканатї нараївскім вже тому більше як 60 лїт. У кождій місцевости сам Митрополит мав до народа науку, дїтий катехізував і роздавав їм книжочки та образки, а підчас служби Божої сам сповідав нарід. А до народа потрафить Впр. Митрополит так заговорити, як до свого рідного брата, такою приступною і зрозумілою бесїдою, що порнвае за собою.

— **Похорон** бл. п. Александра Пінїньского, брата п. Намістника, відбув ся вчера з дому жалоби при ул. Костюшка на дворець зелїзничий на Підзамче о годинї 3 по полудни при незвичайно численній участи представителїв кругів правительственних, шляхти і войсковости. Похід вели: Впреосьв. архієпископ Більчевский, в супроводї архієп. Теодоровича і митрата о. Білецкого. По заупокійнім богослуженю, відправленім в костелї оо. Єзуїтів, перенесено тїло на дворець. Вечером від'їхали до Грималова — де нинї відбуде ся зложенє тїла до родинного гробівця — пп. Намістник гр. Лев Пінїньский, маршалок краєвий гр. Андрій Потоцкий і богато похоронних гостий.

— **Кваліфікацийні іспити** учителїв шкіл народних і видїлових відбулись сими днями в Чернівцях. До іспиту приступило 34 кандидатів і 15 кандидаток. Репробовано 8 кандидатів і 5 кандидаток. Кваліфікацию одержало 9 з руском мовою викладовою. 3 з рускою і нїмецкою. 6 з румуньскою, 2 з румуньскою і нїмецкою, 15 лиш з нїмецкою.

— **Рада надзираюча товариства взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“** відбула дня 8 мая с. р. безпосередно по загальних зборах, звичайне засїданє під проводом президента сов. Кузьми і в присутности 12 членів Ради і комісаря правительственного радника двору Гута.

На засїданю тім доконано вибору віцепрезидента Ради, з причини що мандат о. Льва Туркевича скінчив ся, і вибрано одноголосно поновно о. Льва Туркевича на протяг 6 лїт. Також вибрано поновно заступником директора на протяг 6 лїт п. Володимира Шухевича, котрого мандат скінчив ся.

Відтак вислухала Рада справозданя дирекциї з дїяльности товариства за час від 1 сїчня до 30 цьвітня с. р. то є за перші 4 місяцї.

В товаристві взаїмних обезпечень видано в тім часї 27.942 важних поліс з премією 268.468 К 48 с. то є більше ніж попередного року о 4.973 поліс і о 44.566 К 05 с. премії шкід було в тих 4 місяцях 172 на суму 88.389 К 55 с. то є менше ніж попередного року о 13 шкід і о суму 1.191 К 63 с. Титулом зворотів зараховано членам по конець цьвітня суму 18.510 К 67 с., а резервовий фонд виносив з днем 30 цьвітня 399.493 К 04 с.

В Товаристві взаїмного кредиту удїлено на скрипти і векслї 332 позичок в сумі 321.305 К 36 с. сплачено на позичках 63.614 К, остало на позичках 1,127.036 К 40 с. На вкладки щадничі зложено 262.919 К 28 с., виплачено 182.361 К 68 с, остало на вкладках 980.771 К 13 с. Членів нових прибуло 226 а вилачені удїли виносили з кінцем цьвітня 85.905 К 76 с. — Подрібнїйше були ті справозданя оголошені в часописях в части господарскій дня 8 мая с. р.

На публичні добродїйні цїли удїлила Рада з провізиї від житєвих обезпечень суму 200 К, а то для рускої захоронки у Львові 100 К і на украшенє церкви в Глебівцї богородчаньского повіту 100 К.

Вкінци рішила Рада, вислухавши представленя Дирекциї, признати відшкодованя в дорозї ласки: Михайлови Бурому з Романова бобрецкого повіту 30 К, і Іванови Дубницкому з Креховець станиславівского повіту 300 корон. Оба ті члени стратили були право до відшкодованя в наслїдок незаплаченя премії, однак Рада узглядинила лагодячі обставини і признала їм повисші датки.

— **Дирекция тов. взаїмного кредиту „Днїстер“** подає до відомости своїх членів, котрі вплатили цїлий удїл 50 К, що ухвалену загальними зборами дивиденду від удїлів в висотї 6 прц., можуть підняти в касї товариства в годинах урядових: 9—12 перед пол. і 3—5 попол. Заразом просимо і взиваємо всїх членів, що не підняли єще дивиденди за р. 1897 і 1898, аби ту дивиденду відобрали найдальше до 1 жовтня с. р., бо по тім часї перенесена зістане дивиденда за р. 1897 і 1898 по мисли статута до фонду резервового і виплачувана не буде.

— **Преображеньска церква** при „Нар. Домі“ у Львові буде отворена що недїлї і сьвята на час богослуженя для молодїжи рускої гімназиї.

— **Еміґрацийні аґенти** і торговельники живим товаром уживають всяких підлих способів, щоби заманити в свої руки немудрих. Сими днями перехоплено в околицях Черновець чотирох писарів громадских, які фальшували пашпорти для селян, що еміґрували до Румунії і Америки. Жандармерия почала пильно слїдити і найшла сю злучену шайку, котра в порозуміню з заграничними аґентами вела справжню торговлю людьми. Показало ся, що писарі мали на услугах диєтаря при старостві. Як великі надужитя доси зроблено, годі провірити. Стверджено, що писарі входили в умову з хлопами і продавали їх або на Всхід або до Америки в імени своїх заграничних аґентів. Можна догадувати ся, що та сама спілка улекшувала торговлю дївчат до Стамбулу.

— **Книжки до шкільних бібліотек.** Рада шкільна апробувала слїдуючі видапя Руского Тов. Педаґоґічного на нагороди пильности і до бібліотек шкіл народних: „Оповіданя для дїтий“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповіданя Катренка“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповіданя Коцюбиньского 40 сот. опр. 54 сот. — „Переклади Кримского“ 40 сот.

Нараз докинув, немов договорюючи свою думку:

— А все через отсю погану буду, се ателїє. Я мав звичайно все ще другий вихід.

Вона мусїла засьміяти ся мимохіть. Відтак сказала:

— Простїть, але я думаю, що такі сцени непотрібні, а бодай не частї.

Не відповів, лише дивив ся на стелю. Тоня вперве оглянула ателїє. Доси була все така несьмілива і не важила ся розглядати ся. На стїнах висїли образи та ескізи, але всї майже були не до пізнаня під пилом. Килим на долівцї був засьмічений попелом від циґар, обрізками паперу і т. и. Так само столи і консолї, на яких стояли предмети иноді не малої артистичної вартости. Софи і крісла обиті дорогим оксамітом були нечищені, а па них лежала накинена всяка всячина. Видно було, що тут може ще ніколи не доторкала ся дбайлива рука.

Ральф запримітив легеньку, здивовану усьмішку на устах Тонї.

— Чисте кавалєрске безладє, правда? — сказав весело.

— Мабуть не хочете інакше.

— Ха-ха-ха! — засьміяв ся. — Не хочу. Хотїти, то я хочу, але инша річ, чи можу.

— Таж можете наймити собі доброго слугу, нї?

— Нї.

— Чому нї?

— Бо —

Засьміяв ся знов та глянув на неї милосердно з боку, немов подумав собі: якаж ти собі наївна людина!

Вона почала догадувати ся правдивого стану річи.

— Алеж ви маєте великі доходи! — замітила мимохіть.

— О, так, але ще більші розходи.

— Як се?

— Не для себе! — сказав. — Але —

— Що? Впрочім простїть менї! Яке я маю право мішати ся в ваші відносини?

— Чому нї? — замітив він простодушно. — Від учора вважаю вас немов своїм товаришем.

— Справдї так? — скрикнула вона і серце її забило ся живійше.

— Певно! — сказав він обтріпуючи попіл з папіроски. — У вас є щось таке, що мене майже приневолює до довіря; я думаю, що міг би сповідати ся перед вами як перед матірю. Бо перед нею — але вам що такого?

— О, нїчого! — мовила Тоня. Тут у крисах капелюха мусїла бути шпилька, я вколола ся трохи. — А потім докинула з легенькою усьмішкою: — Чи можу покористувати ся своїм материньским правом і —

— І що?

— І прислати свою дївчину, аби зробила тут порядок як слїд?

— Але-ж нї, що за гадка! — засьміяв ся він. — Нї, се вже не йде. Я не люблю, коли тут нишпорать чужі руки. Та й так усе в борзї змінить ся.

— Як се?

— В сих днях рішить ся, чи віденьска ґалерия купить у мене один образ.

— Таж ви продали недавно один до Берлїна.

— Ах, так —

— Ну? Говорять, що ви дістали за него гарні гроші.

— Так, а по правдї не я, лише мої вірителї, яких маю ще з часів академії, ріжні люди —

Тоня похитала головою.

— Ну, і що зробите, коли куплять ваш образ?

— Побудую собі нове ателїє. Цїлком просте, без паради, але — вигідне.

Тоня надїла скоро капелюх на голову.

— Та годї вже менї гаяти вам часу.

— Ще два сеанси, — сказав він, відчиняючи їй двері.

Коли прийшла домів, вложила чек на звістний банк у коверту і відіслала єго Ральфови. Чек був виставлений на суму, яку він дістав за свойого „вуличника“. Про цїну свойого образа не питала його цїлком.

* *
*

Коли слїдуючий раз переходила через добре знайоме подвірє і наближала ся до деревляних східців, вилетїла проти неї з тїни дерева якась жіноча постать, що там була схована. Була се Аґлая.

— Панї! — промовила в сильнім зворушеню. — Ви й так уже майже все знаєте, то знайтеж і решту! Він не хоче приймати листів, які я післала йому почтою. Ось лист задресований чужою рукою. Змилуйте ся, положіть сей папір дебудь, деб він найшов його, але робіть се так, аби він не запримітив. Я зроблю собі смерть, коли він не —

На горі заскрипіли двері, молода панночка вибігла із подвіря. Тоня стояла на місцї, тремтячи від голови до ніг і мнучи в руцї невеличкий папір.

— Бідна ти, нещасна дитино! — заговорив у нїй якийсь голос, якийсь великий, сьвяточний настрій огорнув її і вона сказала собі в душі:

— Я хочу ущасливити тебе, ти гарна дївчино, він мусить тебе знов полюбити.

В такім настрою пішла горі сходами. Але нараз майнула їй по голові гадка: чи я ошалїла? Яку силу маю я над тим чоловіком? Хвилинку здавалось їй, що він належить до неї, що вона має до него якесь право. Ошоломлена відчинила двері. Ось він стояв перед нею. Його брови були наморщені, зрештою лице здавало ся спокійним. Для неї однак було воно в сїй хвили страшне, наповнило її тривогою.

— Дайте менї той лист, нехай кину його за нею! — сказав і протягнув руку.

Тоня відповіла спокійно:

— Я не маю нїякого листу.

опр. 54 сот. — „Дитячі оповіданя Мамин Сибіряка“ 30 сот. опр. 54 сот. — „Байки Пушкина“ 30 сот. — „Оповіданя Марка Вовчка“ ч. І. 30 сот. опр. 44 сот. — „Марта Борецка“ 40 сот. опр. 60 сот. — „На прічках“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Народні думи Др. Пачовского“ 40 сот. опр. 60 сот. — „Казки Гр. Л. Толстоя“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Поеми О. Кописького“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Покарана лож“ комедийка 20 сот. опр. 34 сот. — „Малий сьпіванник“ 20 сот. — „Серед цьвітів“ комедия 62 діях 16 сот. опр. 30 сот. — „Лис Микита“ Гете-Франко 1 кор. опр. 1 кор. 30 сот. — „Перша китичка“ Ярошиньскої 20 сот. — „Друга китичка“ Ярошиньскої 20 сот. Дві разом опр. 54 сот. — Андерзена казки IV. і V. ч. по 50 сот. 5 частий разом опр. 2 кор. 90 сот. — „Дивні пригоди комаха Сангвіна“ 48 сот. опр. 75 сот. Для шкіл виділових апробовано; „Інститутку“ М. Вовчка 40 сот. опр. 60 сот. — „Шекспір в повістках“ 30 сот. опр. 60 сот.

Господарство, промисл і торговля.

(Коломийский відділ галицкого товариства для огородництва і пчільництва).

Дня 28-го марта с. р. відбули ся загальні збори коломийского відділу галицкого товариства для огородництва і пчільництва, котрі дають наглядний доказ того, скілько то добра для суспільности, а головно для селяньства може вдіяти чоловік без крику, без розголосу, маючи добру волю, охоту і замиловане до праці. На тих то зборах довідуємо ся зі справозданя ось чого:

1. Роздано між членів товариства в попередних 4 літах виплеканих щіп 486 штук вартости à 80 сот. — разом 388·80 К

(Коломийска філія тов. „Просьвіти“ одержала даром від того товариства для своїх членів в минувшім і в сім році около 200 щіп вартости 160·00 К

2. Продано членам по зниженій ціні щіп 199 штук à 80 сот. — разом 159·20 К

3. Виплекано по конець 1901 р. найдобірнійших родів щіп з випроваджено короною приспособлених (задолованих) до садженя 1.794 штук по 80 сот. — разом 1435·20 К

З тих роздано між членів переважно селяне на загальних зборах дня 28 марта с. р. 1094 штук, а решту 700 щіп призначено до розпродажи по зниженій ціні. Кождий член дістав по 5 щіп вартости що найменше 4 до 5 К

4. Ублагороднених деревець 1- 2- і 3-літних є в шкілці 14.515 штук, à 20 сот.— разом 2903·00 К

5. Дво- і трилітних зернівок числить шкілка 6.830 штук à 6 сот. — разом 409·80 К

7. Зернівок однорічних є в шкілці 22.600 штук à 3 сот. — разом 452·00 К

Разом 46.424 штук дерев овочевих, вартости 5.748·00 К

Крім щіп плекано в шкілці також дерева дикі до обсаджування улиць.

1. І так виплекано вже 150 штук à 80 сот. — разом 120·00 К

2. Каштанів 3-літних є 2940 штук по 10 сот. — разом 294·00 К

Каштанів 2-літних є 600 штук по 10 сот. разом 60.00 К

3. Кленів 4-літних є 70 штук по 40 сот. разом — 28·00 К

4. Акаций 3- 4- і 5-літних є 700 штук по 10 сот. — разом 70·00 К

5. Акаций кулистих є 30 штук по 80 сот — разом 24·00 К

Разом є 4.490 штук вартости 596·00 К

Виплекано отже за 6 літ всіх дерев загалом 50.914 штук вартости понад 6344 корон.

Ну, дуже то легонько вимовити: виплекано майше 51.000 штук дерев, вартости близько півсема тисяча корон, але не так то виплекати, коли не має ся нічогісенько, крім старої книги протоколів, містячої в собі ще кільканайцять пожовклих, бібулястих карток. Гадаємо отже, що не від річи буде подати де що з того хочби лиш для цікавости а може і для приміру до прилюдної відомости.

Коломийский відділ гал. тов. для огородництва і пчільництва істнував собі від літ спокійненько, невинно, от так по нашому, в теориї, чи на папери, як взагалі богато инших наших товариств, не мішаючи нікому діла, аж перед кількома літами всунув ся якось секретар до виділу того товариства, один учитель виділовий, а теперішний інспектор шкільний в Турці п. І. Пйотровский. Той відразу наробив виділови чимало клопоту! Зачав гадати о тім, щоби зірвати з сухою теориєю. а взяти ся до реальної практики, щоби продукувати хочби і кілька щіп річно та розсилати їх між народ — щоби мати свій огород, коло него паркан, огородника, ба й багато робучих рук, огород здреновати, знавозити, перекопати — ну, коби хоч пів морґа але ні — се за мало — коби морґ, а хочби і більше трохи не зашкодилоби. а тогди не сотки але і тисячку деревець можби річно пустити в сьвіт.

(Конець буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 мая. Справа угодових переговорів з Угорщиною значно поліпшила ся. Др. Кербер виїздить завтра до Будапешту, де буде вести дальші переговори з Селем.

Петербург 20 мая. Росийска телеґрафічна аґенция доносить, що на виленьского ґенерал-ґубернатора Валя стріляно в хвили, коли їхав з представленя в цирку до дому. Виновник стрілив до него два рази і зранив єго в рамя і праву ногу. Публика кинула ся на виновника і повалила єго на землю. При переслуханю подав, що називає ся Герш Цекерт.

Білгород 20 мая. Онигди відбуло ся в скупштині голосоване над проєктом закона о позичці. Закон відкинено 96 голосами против 3. Міністри подали ся до димисиї.

Мадрид 20 мая. Слідство мало викрити анархістичний заговор на житє короля. Власти держать вислід слідства в тайні.

— Перепрашаю! — сказав він так само спокійно. — Маєте, я бачив цілу сцену.

— Ну, то ви зле бачили.

Його зіньки стягли ся, так що очи набрали якогось зьвірячого вигляду. Він ухопив Тоню за руку, в якій вона тримала лист і його пальці ввертїли ся між її. Вона не пускала. Але в кінці таки пустила, бо він майже роздавив її руку своїми білими, слабими дитинячими руками, так що аж заточила ся з болю і мусіла сісти на лавочці. Він подер папір на дрібні шматочки, потім підійшов до неї.

— Вибачайте, але з товаришами не робить ся богато короводів, правда? Прошу до середини.

— Ні! — простогнала вона. — Прошу, кликніть мені дорожку... рука —

Не могла говорити далї, її серце вмлівало з болю. Та він відкинув на бік заслону, так що сьвітло вдарило з нутра і присів коло неї на землі, взяв її руку в свою, доторкнув ся її ніжно своїми устами і обвинув скалічені пальці хустиною. І коли вона бачила, як він заходив ся клячучи перед нею, мусіла всьміхнути ся і склонила голову, так що його ясне волосе доторкало ся її лиця. І сказала:

— Добре вже, ходімо до середини.

Він увів її в середину. Але не працювали довго. Обоє не мали якось охоти. І він заявив:

— Тепер мусимо відбути ще один сеанс більше, бо останнїй раз і нинї робили ми дуже мало. Вам уже надоїло приходити сюди. Але в двох сеансах уже напевно будемо готові.

Потім знов прийшла якось (кілька днів пропустила задля скаліченої руки) і застала його двері зачинені. Де ж він? На таблиці було написане: „Виїхав“. Куди? — подумала. Була однак цілком спокійна. Вернути мусів конче, бо знала, що він скінчить її образ. Одного ранка, десь за чотирнацять днів, дістала від него картку, в якій звиняв ся, що мусів виїхати так нагло в пильнім ділї. Та ось він вернув і просить її, аби прийшла знов на сеанс.

Пішла і побачила, що його лице ясніло, немов від внутрішнього соняшного проміня. Про її скалічену руку він, бачилось, забув, бо не запитав навіть, чому мала один палець завинений. Взагалі був мовчаливий, немов занятий чимсь зовсїм далеким. Його тонкі руки, в яких було стілько бруґальної сили, виотували ся раз по разу в ясне, буйне волосє. По годині сказав до Тонї:

— Ну, слідуючий раз буде вже остатній.

Вона притакнула. Потім цілу ніч не могла спочити анї заснути. А коли настав ранок, чесала ся майже цілу годину, бо хотїла показати ся гладкою і пристойною, а її волосє нараз підійшло до гори, бурило ся і сплїтало ся кучерями. Потім пройшла в останнє через подвірє, де стояв великий, самітний явір. Але чому двері до ателїє були відхилені? Здивована відчинила їх. З нутра залунали голоси. Один цілком молоденький, співучий, а один злегка зворушений. Заслона не була цілком зісунена. Вона заглянула до середини. На софі сидить дитина, зовсїм молоденька дївчинка, найбільше шіснайцятилїтня — оттак перша провесна — і великими, зачудованими, невинними очима роззирає ся по всїх запорошених образах і показує невеличким, ніжним сказівним пальчиком на ті, що її подобають ся найлїпше. А поруч неї сидить Ральф, обнявши рукою її ще не розвинені плечі і зазирає палкими очима в її лице. Його ясне волосє доторкає ся до її попелястих кучерів і він впиває ся своїми устами в її коралеві дитинячі уста.

Ластівки шибають ся попід вікна, а соняшний промінь осьвічує їх обоє. Они все забули, навіть двері забули зачинити... Тоня віддаляє ся тихо — тихесенько.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).